

disputants-חולקים-♦
central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-◊
insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-<
story-מעשה-O

statement-מימרא-■
challenge-קושיא-⚡
question-שאלה-^
answer-תירוץ-!
proof-ראיה-■

מקרא-key:

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האי איסקופה היכי דמי?												ג
אילימא איסקופה רשות היחיד, וקמה רשות הרבים, ולא גזרינן דילמא נפיל ואתי לאתויי												ג
מני - רבי שמעון היא												צח.
כל דבר שהוא משום שבות אינו עומד בפני כתבי הקודש.	דאמר: [רבי שמעון]											צח.
אפילו אין מסולק מן הארץ אלא מלא החוט גוללו אצלו.	אימא סיפא, רבי יהודה:											צח.
אפילו בארץ עצמה גוללו אצלו.	רבי שמעון:											צח.
רישא וסיפא רבי שמעון, מציעתא רבי יהודה?												צח.
אין, רישא וסיפא רבי שמעון, מציעתא רבי יהודה.	רב יהודה:											צח.
הכא באיסקופה הנדרסת עסקינן, ומשום ביוון כתבי הקדש שרו רבנן.	רבה:											צח.
תוך ארבע אמות - גוללו אצלו, חוץ לארבע - הופכו על הכתב.	איתיביה אביי:											צח.
ואי אמרת באיסקופה נדרסת עסקינן, מה לי תוך ארבע אמות מה לי חוץ לארבע אמות?												צח.
הכא באיסקופה כרמלית עסקינן, ורשות הרבים עוברת לפניה, תוך ארבע אמות, דאי נפיל ומייתי ליה לא אתי לידי חיוב חטאת - שרו ליה רבנן, חוץ לארבע אמות, דאי מייתי ליה אתי לידי חיוב חטאת - לא שרו ליה רבנן.	אלא אמר אביי:											צח.
אי הכי, תוך ארבע אמות נמי, נגזר דילמא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד												צח.
וכי תימא כיון דמפסקת כרמלית לית לך בה												צח.
המעביר חפץ מתחלת ארבע לסוף ארבע, והעבירו דרך עליו - חייב	והאמר רבא:											צח.
הכא במאי עסקינן - באיסקופה ארוכה, אדהכי והכי מידכר.												צח.
לעולם באסקופה שאינה ארוכה, וסתם כתבי הקדש עיוני מעיין בהו ומנח להו.	ואיבעית אימא:											צח.
וליהוש דילמא מעיין בהו ברשות הרבים, ועייל להו בהדיא לרשות היחיד												צח.
הא מני - בן עזאי היא												צח.
מהלך כעומד דמי.	דאמר: [בן עזאי]											צח.
ודילמא זריק להו מזרק												צח.
מודה בן עזאי בזורק?	דאמר רבי יוחנן:											צח.
זאת אומרת: אין מזרקין כתבי הקודש.	רב אחא בר אהבה:											צח.
היה קורא בראש הגג וכל.												צח.
ומי שרי?												צח.
כתבי ספרים תפילין ומוזוות לא התירו להן להפך יריעה על פניה, אלא פורס עליה את הבגד	והתניא:											צח.
התם אפשר, הכא לא אפשר ואי לא אפיך, איכא ביוון כתבי הקודש טפי.												צח.
הופכו על הכתב.												צח.

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה-
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
 O מעשה- story

מקרא- key:

Talmud Navigator

עירובין-המוצא תפילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והא לא נח									ז			
בכותל משופע.	רבא:								!	◇		
במאי אוקימתא למתניתין - בכותל משופע	אמר ליה אבוי:								ז			
אפילו אינו מסולק מן הארץ אלא מלא החוט - גוללו אצלו.	אימא סיפא: רבי יהודה:								ז	■	◇	
והא נח ליה									ז			◇
במה דברים אמורים - בכותל משופע, אבל בכותל שאינו משופע, למעלה משלשה - גוללו אצלו, למטה משלשה - הופכו על הכתב.	חסורי מיחסרא והכי קתני:								!	■	◇	
אפילו אינו מסולק מן הארץ וכו'.	רבי יהודה:											■
דבעינן הנחה על גבי משהו.												◇
תוך שלשה לרבנן צריך הנחה	ואלא הא דאמר רבא:								ז	■	◇	
לימא כתנאי אמרה לשמעתי?									ז			◇
אלא כולה רבי יהודה היא, וחיסורי מיחסרא												◇
במה דברים אמורים - בכותל משופע, אבל בכותל שאינו משופע - אפילו פחות משלשה טפחים גוללו אצלו. שרבי יהודה אומר: אפילו אינו מסולק מן הארץ אלא מלא החוט גוללו אצלו.	והכי קתני:											◇
מאי טעמא - דבעינן הנחה על גבי משהו.												■
זיו שלפני חלון - נותנין עליו ונותנין ממנו בשבת.												■
האי זיו דמפיק להיכא?												◇
אילימא דמפיק לרשות הרבים												!
ליחוש דילמא נפיל, ואתי לאיתוי												ז
אלא דמפיק לרשות היחיד												!
פשיטא												ז
לעולם דמפיק לרשות הרבים, ומאי נותנין עליו דקתני - כלים הנשברים.	אבוי:											!
זיו שלפני החלון היוצא לרשות הרבים - נותנין עליו קערות וכוסות קיתוניות וצלוחות. ומשתמש בכל הכותל עד עשרה התחתונים. ואם יש זיו אחד למטה ממנו - משתמש בו, ובעליון אין משתמש בו אלא כנגד חלונו.	תניא נמי הכי:											■
האי זיו היכי דמי?												^
אי דלית ביה ארבעה												!
מקום פטור הוא, ואפילו כנגד חלונו נמי לא ישתמש.												ז
ואי אית ביה ארבעה												!
בכולי הכותל לישתמש												ז
תחתון - דאית ביה ארבעה, ועליון - לית ביה ארבעה, וחלון משלימתו לארבעה. כנגד חלון - משתמש, דחורי חלון הוא, דהאי גיסא ודהאי גיסא - אסור.	אבוי:											!
עומד אדם ברשות היחיד ומטלטל ברשות הרבים, ברשות הרבים ומטלטל ברשות היחיד, ובלבד שלא יוציא חוץ מארבע אמות.												■

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	צח:
לא יעמוד אדם ברשות היחיד וישתין ברשות הרבים, ברשות הרבים וישתין ברשות היחיד, וכן לא ירוק.													צח:
אף משנתלש רוקו בפיו לא יהלך ארבע אמות, עד שירוק.	רבי יהודה:												צח:
לא יעמוד אדם ברשות היחיד ומטלטל ברשות הרבים.	מתני ליה רב חנינא בר שלמיא לחייא בר רב קמיה דרב:												צח:
שבקת רבנן ועבדת כרבי מאיר	אמר ליה: [רב]												צח:
מדסיפא רבי מאיר רישא נמי רבי מאיר	הוא סבר: [רב חנינא בר שלמיא]												צט.
ולא היא: סיפא רבי מאיר, ורישא רבנן.													צט.
ובלבד שלא יוציא חוץ.													צט.
הא הוציא חייב חטאת.													צט.
לימא מסייע ליה לרבא													צט.
המעביר חפץ מתחילת ארבע לסוף ארבע, והעבירו דרך עליו - חייב.	דאמר רבא:												צט.
מי קתני אם הוציא חייב חטאת, דילמא, אם הוציא - פטור אבל אסור.													צט.
הא הוציא - פטור אבל אסור.	איכא דאמרי:												צט.
לימא תיהו תיובתיה דרבא													צט.
המעביר מתחילת ארבע לסוף ארבע והעבירו דרך עליו - חייב	דאמר רבא:												צט.
מי קתני, הוציא פטור אבל אסור? דילמא: אם הוציא - חייב חטאת.													צט.
לא יעמוד אדם ברשות היחיד וכל.													צט.
השתין ורק - חייב חטאת.	רב יוסף:												צט.
והא בעינן עקירה והנחה מעל גבי מקום ארבעה, וליכא													צט.
מחשבתו משויא ליה מקום													צט.
דאי לא תימא הכי													צט.
זרק ונח כפי הכלב או כפי הכבשן - חייב חטאת.	הא דאמר רבא:												צט.
והא בעינן הנחה על גבי מקום ארבעה - וליכא													צט.
אלא: מחשבתו משויא ליה מקום													צט.
הכי נמי מחשבה משויא לה מקום.													צט.
הוא ברשות היחיד, ופי אמה ברשות הרבים מהו? בתר עקירה אולינן, או בתר יציאה אולינן?	בעי רבא:												צט.
תיקו.													צט.
וכן לא ירוק, רבי יהודה אומר וכל.													צט.
אף על גב דלא הפיך בה?													צט.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היה אוכל דבילה בידים מסואבות, והכניס ידו לתוך פיו ליטול צרור, רבי מאיר מטמא	והתנן: [רבי מאיר]								◆	■	◇	צט.
מטהר	רבי יוסי:								◆	■	◇	צט.
היפך בה - טמא, לא היפך בה - טהור	רבי יהודה:								◆	■	◇	צט.
מוחלפת השיטה.	רבי יוחנן:								!	◇		צט.
לעולם לא תחליף, והכא במאי עסקינן - בכיחו.	ריש לקיש:								!	◇		צט.
כיחו ונתלש.	והתניא רבי יהודה:								■	◇		צט.
מאי לאו - רוק ונתלש									◇			צט.
לא, כיחו ונתלש.									!			צט.
כיחו וכן רוק שנתלש, לא יהלך ארבע אמות עד שירוק	והא תניא רבי יהודה:								◇			צט.
אלא מחוורתא כדשנינן מעיקרא.									!	◇		צט.
כיה בפני רבו חייב מיתה, שנאמר (משלי ח') כל משנאי אהבו מות, אל תקרי למשנאי אלא למשנאי.	ריש לקיש:								■	◇		צט.
והא מינס אניס									◇			צט.
כיה ורק קאמרינן.									!	◇		צט.
לא יעמוד אדם ברשות היחיד וישתה הרבים, ברשות הרבים, ברשות היחיד, אלא אם כן הכניס ראשו ורובו למקום שהוא שותה.									■			צט.
וכן בגת.									■			צט.
רישא רבנן וסיפא רבי מאיר									◇			צט.
בחפיצין שצריכין לו, ודברי הכל.	רב יוסף:								!	◇		צט.
כרמלית מאי?	איבעיא להו:								^			צט.
היא היא.	אביי:								◆	!	◇	צט.
היא גופא גזירה, ואנן ניקום ונגזור גזירה לגזירה?	רבא:								◆	!	◇	צט.
מנא אמינא לה - מדקתני: וכן בגת.	אביי:								■	◇		צט.
לענין מעשר.	רבא:								■	◇		צט:
וכן בגת - לענין מעשר.	וכן אמר רב ששת:								■			צט:
שותין על הגת, בין בחמין ובין בצונן ופטור, דברי רבי מאיר.	דתנן: [רבי מאיר]								◆	■	◇	צט:
מחייב.	רבי אליעזר בר צדוק:								◆	■	◇	צט:
על החמין - חייב, ועל הצונן - פטור, מפני שמחזיר את המותר.	חכמים:								◆	■	◇	צט:
קולט אדם מן המזחילה למטה מעשרה טפחים, ומן הצינור מכל מקום שותה.									■			צט:
קולט - אין, אבל מצרף - לא.									■	◇		צט:
מאי טעמא?									^			צט:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	צט:	
הכא במזחילה פחות משלשה סמוך לגג עסקינן, דכל פחות משלשה סמוך לגג כג דמי.	רב נחמן:											!	◇	צט:
עומד אדם ברשות היחיד ומגביה ידו למעלה מעשרה טפחים לפחות משלשה סמוך לגג - וקולט, ובלבד שלא יצרף.	תניא נמי הכי:											■		צט:
לא יעמוד אדם ברשות היחיד ויגביה ידו למעלה מעשרה טפחים לפחות משלשה סמוך לגג ויצרף, אבל קולט הוא ושותה.	תניא אידך:											■		צט:
מן הצינור מכל מקום שותה.													■	צט:
אם יש בצינור ארבעה על ארבעה - אסור, מפני שהוא כמוציא מרשות לרשות.	תנא:												◇	צט:
בור ברשות הרבים וחולייתו גבוה עשרה טפחים - חלון שעל גביו ממלאין הימנו בשבת													■	צט:
אשפה ברשות הרבים גבוה עשרה טפחים - חלון שעל גביו שופכין לתוכה מים בשבת.													■	צט:
במאי עסקינן?													^	צט:
אילימא בסמוכה													!	צט:
למה לי חוליא עשרה?												ז		צט:
הכא במאי עסקינן - במולגת מן הכותל ארבעה. וטעמא - דאיכא חוליא עשרה, הא ליכא חוליא עשרה - קא מטלטל מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים.	רב הונא:												!	צט:
אפילו תימא בסמוכה, הא קא משמע לן: דבור וחולייתו מצטרפין לעשרה.	רבי יוחנן:												!	צט:
אשפה ברשות הרבים וכו'.													■	צט:
ולא חיישינן שמא תנטל אשפה?													ז	צט:
מעשה במבוי אחד שצידו אחד כלה לים וצידו אחד כלה לאשפה, ובא מעשה לפני רבי ולא אמר בו לא איסור ולא היתר.	והא רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק: [רבי]												○	צט:
היתר לא אמר בו - דחיישינן שמא תנטל אשפה ויעלה הים שירותן. איסור - לא אמר בו - דהא קיימין מחיצות													ז	צט:
לא קשיא הא - דיחיד, הא - דרבים.													!	צט:
אילן שהיה מיסך על הארץ, אם אין גופו גבוה מן הארץ שלשה טפחים - מטלטלים תחתיו.													■	צט:
שרשיו גבוהים מן הארץ שלשה טפחים - לא ישב עליהן.													■	צט:
אין מטלטלין בו יתר מבית סאתים.	רב הונא בריה דרב יהושע:												■	צט:
מאי טעמא?													^	צט:
משום דהוי דירה שתשמישה לאויר, וכל דירה שתשמישה לאויר - אין מטלטלין בה יתר מבית סאתים.													!	ק.
שרשיו גבוהין מן הארץ וכו'.													■	ק.
שרשי אילן הבאין מלמעלה משלשה לתוך שלשה. רבה אמר: מותר להשתמש בהן	איתמר: [רבה]												◆	ק.
אסור להשתמש בהן.	רב ששת:												◆	ק.
מותר להשתמש בהן - דכל פחות משלשה דארעא - ארעא היא.	רבה:												■	ק.
אסור להשתמש בהן, דכיון דמכח איסור קאתי - אסורין.	רב ששת:												■	ק.
דדמו כמשוניתא, דסלקין לעילא - אסורין דנחתין לתתאי - שרו.													■	ק.
לצדדין - פלוגתא דרבה ורב ששת.													■	ק.

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מירא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-המוצא תפילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וכן אניגרא, וכן בקרן זוית.											◊	ק.
ההוא דיקלא דהוה לאביי והוה סליק באיפומא.	[אביי]										◊	ק.
אתא לקמיה דרב יוסף ושרא ליה.	[רב יוסף]										◊	ק.
דשרא לך - כרבה שרא לך.	רב אחא בר תחליפא:											ק.
פשיטא							⚡					ק.
מהו דתימא: אפילו לרב ששת, ביתא כמאן דמלי דמי, ולישתמש בפחות משלשה סמוך לגג - קא משמע לן.											◊	ק.
שרשיו גבוהין מן הארץ שלשה טפחים - לא ישב עליהם.	תנן:										◊	ק.
היכי דמי?											^	ק.
אי דלא הדרי כיפי											!	ק.
פשיטא.											⚡	ק.
אלא לאו - אף על גב דהדרי כיפי											!	ק.
לא, לעולם דלא הדרי כיפי. והא קא משמע לן: אף על גב דצידו אחד שוה לארץ.											!	ק.
שרשי אילן שגבוהין מן הארץ שלשה טפחים. או שיש חלל תחתיהן שלשה טפחים, אף על פי שצידו אחד שוה לארץ - הרי זה לא ישב עליהן, לפי שאין עולין באילן, ואין נתלין באילן, ואין נשענין באילן.	תנו רבנן:										◊	ק.
ולא יעלה באילן מבעוד יום וישב שם כל היום כולו, אחד אילן ואחד כל הבהמה.											◊	ק.
אבל בור שיח ומערה וגדר - מטפס ועולה מטפס ויורד, ואפילו הן מאה אמה.											◊	ק.
אם עלה - מותר לירד	תני חדא:										⚡	ק.
אסור לירד.	ותני חדא:										⚡	ק.
לא קשיא כאן - מבעוד יום, כאן - משחשיכה.											!	ק.
ואיבעית אימא: הא והא משחשיכה, ולא קשיא כאן - בשוגג, כאן - במזיד.											!	ק.
ואיבעית אימא: הא והא בשוגג, והכא בקנסו שוגג אטו מזיד קמפלגי מר סבר: קנסינן, ומר סבר לא קנסינן.											!	ק.
כתנאי	רב הונא בריה דרב יהושע:										⚡	ק.
הניתנין במתנה אחת שנתערבו בניתנין מתנה אחת - ינתנו במתנה אחת.											⚡	ק.
מתן ארבע במתן ארבע - ינתנו במתן ארבע											⚡	ק.
מתן ארבע במתן אחת, רבי אליעזר אומר: ינתנו במתן ארבע.	[רבי אליעזר]										⚡	ק.
ורבי יהושע אומר: ינתנו במתנה אחת.	רבע יהושע:										⚡	ק.
הרי הוא עובר על בל תגרע	אמר לו רבי אליעזר:										⚡	ק.
הרי הוא עובר בבל תוסיף	אמר לו רבי יהושע:										⚡	ק.
לא אמרו אלא כשהוא בעצמו.	רבי אליעזר:										!	ק.
לא נאמר בל תגרע אלא כשהוא בעצמו.	אמר לו רבי יהושע:										!	ק.

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-המוצא תפילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ועוד אמר רבי יהושע:	כשנתת - עברת על בל תוסיף ועשית מעשה בידך, כשלא נתת - עברת על בל תגרע ולא עשית מעשה בידך.										!	◊		
לרבי אליעזר, דאמר התם: קום עשה עדיף - הכא נמי ירד.												◊		
לרבי יהושע דאמר התם שב ואל תעשה עדיף - הכא נמי לא ירד.												◊		
דילמא לא היא, - עד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם קום עשה עדיף - אלא דקא עביד מצוה, אבל הכא דלא עביד מצוה - הכי נמי לא ירד.												!	◊	
ואי נמי, עד כאן לא קאמר רבי יהושע התם שב ואל תעשה עדיף - דלא קא עביד איסורא, אבל הכא דקא עביד איסורא - הכי נמי דירד.													!	◊
תני חדא:	אחד אילן לח ואחד אילן יבש.												◊	
ותניא אידך:	במה דברים אמורים - בלה, אבל ביבש - מותר.												◊	
רב יהודה:	לא קשיא כאן - כשגזעו מחליף, כאן - כשאין גזעו מחליף.												!	◊
	גזעו מחליף יבש קרית ליה?												◊	
	אלא: לא קשיא כאן - בימות החמה, כאן - בימות הגשמים.												!	◊
	בימות החמה הא נתרי פירי?												◊	
	בדליכא פירי.												!	◊
	והא קא נתרי קינס?												◊	
	בגדודא.												!	◊
	איני?												◊	
	והא רב איקלע לאפסטיא, ואסר בגדודא												◊	
	רב בקעה מצא, וגדר בה גדר.												!	◊
	רמי בר אבא אמר רב אסי:												◊	
	מותר לילך על גבי עשבים בשבת												◊	
	אסור.												◊	
	לא קשיא הא - בלחים, הא - ביבשים.												!	◊
	ואי בעית אימא: הא והא בלחים, ולא קשיא כאן - בימות החמה, כאן - בימות הגשמים.												!	◊
	ואיבעית אימא: הא והא דסיים מסאניה, ולא קשיא הא - דסיים מסאניה, הא - דלא סיים מסאניה.												!	◊
	ואיבעית אימא: הא והא דאית ליה עוקצי, ולא קשיא: הא - דאית ליה עוקצי, הא - דלית ליה עוקצי.												!	◊
	ואיבעית אימא: הא והא דאית ליה עוקצי, הא - דאית ליה שרכא, הא - דלית ליה שרכא.												!	◊
	והאידנא דקיימא לן כרבי שמעון - כולהו שרי.												◊	
	ואמר רמי בר חמא אמר רב אסי:												◊	
	אסור לאדם שיכוף אשתו לדבר מצוה, שנאמר ואין ברגלים חוטא.												◊	
	כל הכופה אשתו לדבר מצוה הויין לו בנים שאינן מהוגנין.												◊	
	מאי קראה - (משלי י"ט) גם בלא דעת נפש לא טוב												◊	

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

עירובין-המוצא תפילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קא
מימרא	תניא נמי הכי:												ק:
גם בלא דעת נפש לא טוב - זה הכופה אשתו לדבר מצוה.													ק:
ואין ברגלים חוטא - זה הבעול ושונה.													ק:
איני?													ק:
הרצוה לעשות כל בניו זכרים יבעול וישנה	והאמר רבא:												ק:
לא קשיא כאן - לדעת, כאן - שלא לדעת.													ק:
כל אשה שתובעת בעלה לדבר מצוה - הווין לה בנים שאפילו בדורו של משה לא היו כמותן. דאילו בדורו של משה כתיב (דברים א') הבו לכם אנשים חכמים ונבנים וידעים לשבטיכם, וכתוב וקח את ראשי שבטיכם אנשים חכמים וידעים, ואילו נבונים לא אשכח. ואילו גבי לאה כתיב (בראשית ל') ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתוך, וכתוב (דברי הימים א' י"ב) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל ראשיהם מאתים וכל אחיהם על פיהם.	רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:												ק:
איני?													ק:
עשר קללות נתקלה חוה, דכתיב (בראשית ג') אל האשה אמר הרבה ארבה - אלו שני טפי דמים, אחת דם נדה ואחת דם בתולים. עצבונך - זה צער גידול בנים, והרנך - זה צער העיבור, בעצב תלדי בנים - כמשמעו. ואל אישך תשוקתך - מלמד שהאשה משתוקקת על בעלה בשעה שיוצא לדרך. והוא ימשל בך - מלמד שהאשה תובעת בלב, והאיש תובע בפה, זו היא מדה טובה בנשים.	והאמר רב יצחק בר אבדימי:												ק:
כי קאמרינן - דמרצייא ארצויי קמיה.													ק:
הני שבע הויין													ק:
עטופה כאל, ומנודה מכל אדם, וחבושה בבית האסורין.	כי אתא רב דימי אמר:												ק:
מאי מנודה מכל אדם?													ק:
אילימא משום דאסיר לה ייחוד													ק:
איהו נמי אסיר ליה ייחוד													ק:
אלא: דאסירא לבי תרי.													ק:
מגדלת שער כלילית, ויושבת ומשתנת מים ככהמה, ונעשית כר לבעלה.	במתניתא תנא:												ק:
הני שבה הוא לה.	ואידך:												ק:
מאי דכתיב (איוב ל"ה) מלפנו מבהמות ארץ ומעוף השמים יחכמו, מלפנו מבהמות - זו פרידה שכורעת ומשתנת מים, ומעוף השמים יחכמו - זה תרנגול שמפייס ואחר כך בועל.	דאמר רבי חייא:												ק:
אילמלא לא ניתנה תורה היינו למידין צניעות מחתול, וגזל מנמלה, ועריות מיונה. דרך ארץ מתרנגול - שמפייס ואחר כך בועל.	רבי יוחנן:												ק:
ומאי מפייס לה?													ק:
הכי קאמר לה: זביננא לך זיגא דמטו לך עד כרעך. לבתר הכי אמר לה: לישמטתיה לכרכלתיה דהוא תרנגולא, אי אית ליה ולא זביננא לך.	רב יהודה אמר רב:												ק:
הדלת שבמוקצה, וחרקים שבפרצה, ומחצלות - אין נועלין בהן אלא אם כן גבוהים מן הארץ.													קא.
דלת הנגררת, ומחצלת הנגררת, וקנקן הנגרר, בזמן שקשורין ותלוין - נועלין בהן בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב	ורמינהו:												קא.
בשיש להם ציר.	אביי:												קא.
בשהיה להן ציר.	רבא:												קא.
דלת הנגררת, ומחצלת הנגררת, וקנקן הנגרר בזמן שקשורין ותלוין, וגבוהים מן הארץ אפילו מלא נימא - נועלין בהן, ואם לאו - אין נועלין בהן	מיתבי:												קא.
אביי מתרץ לטעמיה, ורבא מתרץ לטעמיה.													קא.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
או שיש להן ציר, או שגבוהין מן הארץ.	אביי מתרץ לטעמיה:										!		קא.
כשהיה להן ציר, או שגבוהין מן הארץ.	רבא מתרץ לטעמיה:										!		קא.
סוכי קוצים וחבילין שהתקינן לפירצה שבחצר, בזמן שקשורין ותלוין - נועלין בהן בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב.	תנו רבנן:											◊	קא.
דלת אלמנה הנגרת - אין נועלין בה.	תני רבי חייא:											◊	קא.
היכי דמי דלת אלמנה											^		קא.
דחד שיפא	איכא דאמרי:										!	◊	קא.
דלית ליה גשמה.	ואיכא דאמרי:										!	◊	קא.
האי מדורתא, ממעלה למטה - שרי, ממתה למעלה - אסיר. וכן ביעתא, וכן קידרא, וכן פוריא, וכן חביתא.	רב יהודה:											◊	קא.
אמר ליה ההוא מינא לרבי יהושע בן חנניה: חדקא דכתיב בכו (מיכה ד') טובם כחדק.												◊	קא.
אמר ליה: שטיא, שפיל לסיפיה דקרא, דכתיב ישר ממסוכה. ואלא מאי - טובם כחדק - כשם שחדקים הללו מגינין על הפירצה, כך טובים שבנו מגינים עלינו.	[רבי יהושע בן חנניה]											◊	קא.
דבר אחר: טובם כחדק - שמהדקין את אומות העולם לגיהנם, שנאמר (מיכה ד') קומי ודושי בת ציון כי קרנך אשים ברזל ופרסתך אשים נחושה והדקות עמים רבים וגו'.												◊	קא.
לא יעמוד אדם ברשות היחיד ויפתח ברשות הרבים, ברשות הרבים ויפתח ברשות היחיד, אלא אם כן עשה מחיצה גבוהה עשרה טפחים, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											◊	קא.
מעשה בשוק של פטמים שהיו בירושלים שהיו נועלין ומניחין את המפתח בחלון שעל גבי הפתח.	אמרו לו:											◊	קא.
שוק של צמרים הוה.	רבי יוסי:											◊	קא.
ורבנן, אמר רבי מאיר רשות הרבים - ומהדרו אינהו כרמילית?												◊	קא.
ירושלים, אלמלא דלתותיה ננעלות בלילה - חייבין עליה משום רשות הרבים.	דאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											◊	קא.
כאן - קודם שנפרצו בה פרצות, כאן - לאחר שנפרצו בה פרצות.	רב פפא:											◊	קא.
סיפא אתאן לשערי גינה.	רבא:											◊	קא.
וכן לא יעמוד ברשות היחיד ויפתח בכרמילית, בכרמילית ויפתח ברשות היחיד, אלא אם כן עשה מחיצה גבוהה עשרה טפחים, דברי רבי מאיר.	והכי קאמר: [רבי מאיר]											◊	קא.
מעשה בשוק של פטמים שהיו בירושלים, שהיו נועלין ומניחין את המפתח בחלון שעל גבי הפתח.	אמרו לו:											◊	קא.
שוק של צמרים היה.	רבי יוסי:											◊	קא.
פתחי שערי גינה, בזמן שיש להן בית שער מבפנים - פותח ונועל מבפנים. מבחוץ - פותח ונועל מבחוץ. מכאן ומכאן - פותח ונועל כאן וכאן. אין להן לא לכאן ולא לכאן - אסורין כאן וכאן.	תנו רבנן:											◊	קא.
וכן חנויות הפתוחות לרשות הרבים, בזמן שהמנעול למטה מעשרה - מביא מפתח מערב שבת ומניחו באיסקופה, למחר פותח ונועל ומחזירו לאיסקופה. ובזמן שהמנעול למעלה מעשרה, - מביא מפתח מערב שבת, ומניחו במנעול - למחר פותח ונועל ומחזירו למקומו, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											◊	קא.
אף בזמן שהמנעול למעלה מעשרה טפחים מביא מפתח מערב שבת, ומניחו באיסקופה, למחר פותח ונועל ומחזירו למקומו, או בחלון שעל גבי הפתח.	חכמים:											◊	קא.
אם יש בחלון ארבעה על ארבעה - אסור, מפני שהוא כמוציא מרשות לרשות.												◊	קא.
מדקאמר וכן חנויות - מכלל דבאיסקופת כרמילית עסקינן.												◊	קא.
האי מנעול היכי דמי?												◊	קא.
אי דלית ביה ארבעה												◊	קא.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מקום פטור הוא											ז		קא:
ואי אית ביה ארבעה													קא:
בהא לימא רבנן: אף בזמן שהמנעול למעלה מעשרה מביא מפתח מערב שבת ומניחו באיסקופה, למחר פותח ונועל בו ומחזירו לאיסקופה, או לחלון שעל גבי הפתח? והא קא משלטל מכרמלית לרשות היחיד												ז	קא:
לעולם דאין בו ארבעה, ויש בו לחוק ולהשלימו לארבעה. ובהא פליגי:	אביי:												קא:
הווקין להשלים	דרכי מאיר סבר:											◆ ■ !	קא:
אין הווקין להשלים.	ורבנן סברי:											◆ ■ !	קא:
שמע מינה מהא מתניתא תלת:	רב ביבי בר אביי:												קא:
שמע מינה: הווקין להשלים													קא:
ושמע מינה: הדר ביה רבי מאיר משערי גינה													קא:
ושמעת מינה: מדרבנן איתא לדרב דימי.													קא:
מקום שאין בו ארבעה על ארבעה - מותר לבני רשות הרבים ולבני רשות היחיד לכתף עליו, ובלבד שלא יחליפו.	דכי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן:												קא:
נגר שיש בראשו גלוסטרא, רבי אליעזר אוסר	[רבי אליעזר]												קא:
מתיר.	רבי יוסי:												קא:
מעשה בכנסת שבטבריא שהיו נוהגין בו היתר, עד שבא רבן גמליאל והוקנים ואסרו להן.	רבי אליעזר:												קא:
איסור נהגו בו, ובא רבן גמליאל והוקנים והתירו להן.	רבי יוסי:												קא:
בניטל באגדו - כולי עלמא לא פליגי. כי פליגי - בשאינו ניטל באיגדו:													קא:
כיון דיש בראשו גלוסטרא - תורת כלי עליו	דמר סבר: [רבי יוסי]												קב.
כיון דאינו ניטל באיגדו - לא.	ומר סבר: [רבי אליעזר]												קב.
נגר הנגרר - נועלין בו במקדש אבל לא במדינה. והמונח - כאן וכאן אסור.	[ת"ק]												קב.
המונח - מותר במקדש, והנגרר במדינה.	רבי יהודה:												קב.
איזהו נגר הנגרר שנועלין במקדש אבל לא במדינה - כל שקשור ותלוי, וראשו אחד מגיע לארץ.	תנו רבנן: [ת"ק]												קב.
זה - אף במדינה מותר, אלא איזהו נגר שנועלין במקדש אבל לא במדינה כל שאינו לא קשור ולא תלוי, ושומטו ומניחו בקרן זווית.	רבי יהודה:												קב.
הלכה כרבי יהודה בנגרר.	רב יהודה אמר שמואל:												קב.
והוא שקשור בדלת.	רבא:												קב.
איני?													קב.
והא רבי טבלא איקלע למחוזא, וחזא לההוא דהוה תלי בעיבא דדשא, ולא אמר להו ולא מידי?	[רבי טבלא]												קב.
ההוא ניטל באיגדו הוה.													קב.
רב אויא איקלע לנהרדעא, חזייה לההוא גברא דהוה קא קטיר בגמי													קב.
אמר: דין לא נטרק.	[רב אויא]												קב.

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review**
 ^ **מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment**
story- מעשה O **! תירוץ- answer**
 ■ **ראיה- proof** ■

מקרא- key:

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
נקמז מהו?	בעי רבי זירא:									▲	◇	קב.	
מאי תיבעי ליה? לא שמיע ליה הא דתניא:	רב יוסף:									!		קב.	
נשמט - אסור, נקמז - מותר.	[תניא]ת"ק]									◆ ■ !	◇	קב.	
נקמז, אף על פי שאינו נשמט - אסור.	רבי יהודה:									◆ ■ !	◇	קב.	
הלכה כרבי יהודה בנקמז.	ואמר רב יהודה אמר שמואל:									■ !	◇	קב.	
וטעמא מאי?										▲		קב.	
משום דמיהזוי כבונה.	אביי:									!	◇	קב.	
עשה לו בית יד מהו?	בעא מיניה רב נחומי בר זכריה מאביי:									▲		קב.	
בוכנא קאמרת.	אמר ליה: [אביי]									!		קב.	
עשה לו בית יד - מותר.	איתמר, אמר רב נחומי בר אדא:									■	◇	קב.	
ההוא שריתא דהוה בי רבי פדת, דהוה מדלו לה בי עשרה ושדו לה אדשא, ולא אמר להו ולא מדי.	[רבי פדת]									○	◇	קב.	
אמר: תורת כלי עליה.	[רבי פדת]									■	◇	קב.	
ההיא אסיתא דהות בי מר שמואל, דהוה מחזקת אדריבא, שרא מר שמואל למישדייה אדשא	[מר שמואל]									○	◇	קב.	
אמר: תורת כלי עליה.	[מר שמואל]									■	◇	קב.	
נימא לן מר מהלן מילי מעלייתא דאמרת לן משמיה דרב אסי בכיפי דארבא	שלח ליה רמי בר יחזקאל לרב עמרם:									○		קב.	
הני כיפי דארבא, בזמן שיש בהן טפח, אי נמי אין בהן טפח ואין בין זה לזה שלשה - למחר מביא מחצלת ופורס עליהן.	הכי שלח ליה [רב עמרם], הכי אמר רב אסי:									■	◇	קב.	
מאי טעמא										▲		קב.	
מוסיף על אהל עראי הוא, ושפיר דמי.										!	◇	קב.	
הנהו דכרי דהוה ליה לרב הונא, דביממא בעו טולא ובליליא בעו אוירא. אתא לקמיה דרב.										○		קב.	
זיל כרוך בודייא, ושירר בה טפח. למחר פשטה, ומוסיף על אהל עראי הוא, ושפיר דמי.	אמר ליה: [רב]									■		קב.	
וילון מותר לנטותו ומותר לפורקו בשבת. כילת חתנים מותר לפורקה ולנטותה בשבת.	רב משום רבי חייא:										■	◇	קב.
לא אמרן אלא שאין בגגה טפח, אבל יש בגגה טפח - אסור.	רב ששת בריה דרב אידי:										■	◇	קב.
וכי אין בגגה טפח, לא אמרן אלא שאין בפחות משלשה סמוך לגג טפח, אבל יש בפחות משלשה סמוך לגג טפח - אסור.											■	◇	קב.
וכי אין בפחות משלשה סמוך לגג טפח נמי, לא אמרן אלא שאין בשיפועה טפח. אבל יש בשיפועה טפח - שיפועי אהלים כאהלים דמו.											■	◇	קב.
סיינא שרי.	ואמר רב שישא בריה דרב אידי:										■	◇	קב:
אסוך	והתניא:										■	◇	קב:
לא קשיא, הא - דאית ביה טפח, הא - דלית ביה טפח.										!	◇	קב:	
אלא מעתה שרביב בגלימיה טפח הכי נמי דאסוך										⚡		קב:	
אלא לא קשיא - דמיהדק, הא - דלא מיהדק.										!	◇	קב:	

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	קב:
מתזירין ציר התחתון במקדש, אבל לא במדינה. והעליון - כאן וכאן אסור.	[ת"ק]												קב:
העליון במקדש, והתחתון במדינה.	רבי יהודה:												קב:
ציר דלת שידה תיבה ומגדל, במקדש - מחזירין, במדינה - דוחקין. והעליון - כאן וכאן לא יחזיר, גזירה שמא יתקע. ואם תקע - חייב חטאת.	תנו רבנן:												קב:
של בור ושל דות ושל יציע - לא יחזיר, ואם החזיר - חייב חטאת.													קב:
מחזירין רטיה במקדש אבל לא במדינה, אם בתחילה - כאן וכאן אסור.													קב:
רטיה שפרשה מעל גבי מכה מחזירין בשבת.	תנו רבנן: [ת"ק]												קב:
הוחלקה למטה - דוחקה למעלה, למעלה - דוחקה למטה. ומגלה מקצת הרטיה ומקנה פי המכה, וחזור ומגלה מקצת רטיה ומקנה פי המכה. ורטיה עצמה לא יקנה, מפני שהוא ממרת. ואם מירח - חייב חטאת.	רבי יהודה:												קב:
הלכה כרבי יהודה.	רב יהודה אמר שמואל:												קב:
לא שנו אלא שפירשה על גבי כלי, אבל פירשה על גבי קרקע - דברי הכל אסור	רב חסדא:												קב:
אמר מר בר רב אשי: הוה קאימנא קמיה אבא, נפלה ליה אבי סדיא וקא מהדר ליה.	[מר בר רב אשי]												קב:
לא סבר לה מר להא דאמר רב חסדא:	אמינא ליה: [מר בר רב אשי]												קב:
מחלוקת - שפירשה על גבי כלי, אבל פירשה על גבי קרקע - אסור.	[רב חסדא]												קב:
הלכה כרבי יהודה	ואמר שמואל:												קב:
אמר לי: לא שמיע לי. כלומר: לא סבירא לי.	[רב אשי]												קב:
קושרין נימא במקדש אבל לא במדינה, ואם בתחילה - כאן וכאן אסור.													קב:
נימת כנור שנפסקה - לא היה קושרה אלא עונבה	ורמינהו:												קב:
לא קשיא הא - רבנן, והא - רבי אליעזר.													קב:
מכשירי מצוה דוחקין את השבת - קושרה	לרבי אליעזר דאמר:												קב:
אין דוחקין - עונבה	לרבנן דאמרי:												קב:
אי רבי אליעזר - אפילו לכתחילה נמי													קב:
אלא, לא קשיא הא - רבי יהודה, והא - רבנן.													קב:
ורבי יהודה אליבא דמאן?													קב:
אי אליבא דרבי אליעזר קאמר													קב:
אפילו לכתחילה נמי													קב:
אלא לא קשיא הא - רבי שמעון, והא - רבנן.													קב:
בן לוי שנפסקה לו נימא בכנור - קושרה	דתניא: [רבנן]												קב:
רבי שמעון אומר: עונבה.	רבי שמעון:												קב:
אף היא אינה משמעת את הקול, אלא משלשל מלמטה וכורך מלמעלה, או משלשל מלמעלה וכורך מלמטה.	רבי שמעון בן אלעזר:												קב:
ואיבעית אימא: הא והא רבנן, ולא קשיא כאן באמצע, כאן - מן הצד.													קב:

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 ^ שאלה-challenge
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-המוצא תפילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
ואיבעית אימא: הא והא באמצע מר סבר: גזרינן, ומר סבר - לא גזרינן.										!	◊	קג.
חותכין יבלת במקדש, אבל לא במדינה, ואם בכלי - כאן וכאן אסור.												קג.
הרכיבו והבאתו מחוץ לתחום וחתוכים יבלתו אין דוחין	ורמינהו: [ת"ק]									◊	■	קג.
דוחין	רבי אליעזר:									◊	■	קג.
הא והא בלחה, ולא קשיא כאן - ביד, כאן - בכלי	חד: [רבי אלעזר/ רבי יוסי בר' חנינא]									!	◊	קג.
הא והא ביד, ולא קשיא הא - בלחה, הא - ביבישה.	חד: [רבי אלעזר/ רבי יוסי בר' חנינא]									!	◊	קג.
ולמאן דאמר הא ביד הא בכלי מאי טעמא לא אמר הא בלחה הא ביבישה?										◊		קג.
יבישה אפילו בכלי נמי שרי, מאי טעמא - איפרוכי איפרכה.	אמר לך:									!	◊	קג.
ולמאן דאמר הא בלחה והא ביבישה, מאי טעמא לא אמר הא ביד הא בכלי?										◊		קג.
בכלי - הא תנן: אם בכלי - כאן וכאן אסור.	אמר לך:									!	◊	קג.
ואידך										◊		קג.
הא דקתני תם - משום דקא בעי איפלוגי רבי אליעזר ורבנן.	[אידך]									!	◊	קג.
ואידך										◊		קג.
דומיא דהרכיבו והבאתו מחוץ לתחום קתני, דרבנן.	[אידך]									!	◊	קג.
ואידך										◊		קג.
הרכיבו, דלא כרבי נתן	[אידך]									!	◊	קג.
החי נושא את עצמו.	דאמר: [רבי נתן]									!	■	קג.
הבאתו מחוץ לתחום, כרבי עקיבא										!	◊	קג.
תחומין דאורייתא.	דאמר: [רבי עקיבא]									!	■	קג.
קל וחומר, ומה שחיתה שהיא משום מלאכה - דוחה את השבת, אלו שמשום שבות - אינו דין שידחה את השבת?	מתיב רב יוסף, אמר רבי אליעזר:									◊		קג.
הא והא ביד, ושבות מקדש במקדש - התירו, שבות דמקדש במדינה - לא התירו.	אלא אמר רב יוסף:									!	◊	קג.
יתיב אביי וקאמר להא שמעתא.										○		קג.
היה קורא בספר על האסקופה, ונתגלגל הספר מידו - גוללו אצלו.	איתיביה רב ספרא לאביי:									◊	■	קג.
והא הכא, דשבות דמקדש במדינה הוא ולא גזרינן דילמא נפיל ואתי לאיתויי										◊		קג.
ולא אוקימנא באסקופה כרמלית, ורשות הרבים עוברת לפניה דכיון דאיגדו בידו - אפילו שבות נמי ליכא.										!	◊	קג.
משלשלין את הפסח לתנור עם חשיכה.	איתיביה:									◊	■	קג.
והא הכא, דשבות דמקדש במדינה, ולא גזרינן שמא יחתה בגחלים										◊		קג.
אישתיק.										○		קג.
כי אתא לקמיה דרב יוסף, אמר ליה: הכי אמר לי רב ספרא.	[רב יוסף]									○		קג.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מאי טעמא לא תשני ליה: בני חבורה זריזין הן?	אמר ליה: [רב יוסף]										!	◊	קג	
ואביי											ז		קג	
כהנים זריזין הן - אמרינן, בני חבורה זריזין הן - לא אמרינן.	[אביי]										!	◊	קג	
רבי אליעזר היא	רבא:										!	◊	קג	
מכשירי מצוה דוחין את השבת.	דאמר: [רבי אליעזר]										!	◊	קג	
דכמה דאפשר לשנויי - משנינן.	ומודה רבי אליעזר:										!	◊	קג	
מאי היא?											^		קג:	
כהן שעלתה בו יבלת - חבירו חותכה לו בשיניו.	דתניא:										!	◊	קג:	
בשיניו - אין, בכלי - לא. חבירו - אין, איהו לא.											!		קג:	
מני?											^	!	קג:	
אילימא רבנן ובמקדש											!	!	קג:	
כיון דאמרי רבנן בעלמא משום שבות - הכא מה לי הוא מה לי חבירו?											ז	!	קג:	
אלא לאו רבי אליעזר, דאמר בעלמא חייב חטאת, והכא - אף על גב דמכשירי מצוה דוחין את השבת - כמה דאפשר לשנויי משנינן.											!	!	◊	קג:
לא, לעולם רבנן. ואי עלתה בכריסו - הכי נמי. הכא במאי עסקינן - כגון שעלתה לו נשיכה בגבו ובאצילי ידיו, דאיהו לא מצי שקיל לה.											ז	!	◊	קג:
ואי רבנן נשקליה ניהליה ביד, ותפשוט דרבי אלעזר.											ז		קג:	
מחלוקת ביד, אבל בכלי - דברי הכל - חייב	דאמר רבי אלעזר:										ז	!	קג:	
וליתעמיך, לרבי אליעזר נמי: לישקליה ניהליה ביד											ז		קג:	
האי מאי? אי אמרת בשלמא רבי אליעזר - היינו דגור יד אטו כלי. אלא אי אמרת רבנן היא - נשקליה ניהליה ביד											!	!	◊	קג:
ותו לא מיד?											■		קג:	
כהן שלקה באצבעו - כורך עליה גמי במקדש אבל לא במדינה.												■	קג:	
אם להוציא דם, - כאן וכאן אסור.												■	קג:	
לא שנו אלא גמי, אבל צלצול קטן - הוי יתור בגדים.	רב יהודה בריה דרבי חייא:										◆	■	קג:	
לא אמרו יתור בגדים אלא במקום בגדים, אבל שלא במקום בגדים - לא הוי יתור בגדים.	רבי יוחנן:										◆	■	קג:	
תיפוק ליה משום חציצה											ז		קג:	
בשמאל											!	!	◊	קג:
אי נמי: בימין - ושלא במקום עבודה.											!	!	◊	קג:
ופליגא דרבא											■	!	◊	קג:
במקום בגדים - אפילו נימא אחת חוצצת, שלא במקום בגדים - שלש על שלש חוצצות, פחות משלש על שלש - אינן חוצצות.	דאמר רבא אמר רב חסדא:										■	■	◊	קג:
אדרבי יוחנן - ודאי פליגא, אדרב יהודה בריה דרבי חייא מי נימא פליגא?											ז	!	◊	קג:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
שאני צלצול קטן דחשיב.											!	◇	קג.	
לא שנו אלא גמי, אבל צלצול קטן חוצץ.	לישנא אחרינא, אמרי לה אמר רב יהודה בריה דרבי חייא:											◆	◇	קג.
לא אמרו חציצה בפחות משלש על שלש אלא במקום בגדים, אבל שלא במקום בגדים, שלש על שלש - חוצצות, פחות משלש - אין חוצצות.	רבי יוחנן:											◆	◇	קג.
והיינו דרבא אמר רב הסדא												■		קד.
לימא פליגא דרב יהודה בריה דרבי חייא?											⚡	◇		קד.
שאני צלצול קטן דחשיב.											!	◇		קד.
ולרבי יוחנן, אדאשמעינן גמי לישמעין צלצול קטן											⚡	◇		קד.
מילתא אנב אורחיה קא משמע לן, דגמי מסי.											!	◇		קד.
בוזקין מלח על גבי כבש בשביל שלא יחליקו וממלאין מבור הגולה ומבור הגדול בגלגל בשבת, ומכאר הקר ביום טוב.													■	קד.
בוזקין מלח על גבי הכבש בשביל שלא יחליקו.	רמי ליה רב איקא מפשרונאי לרבא, תנן:											⚡	◇	קד.
במקדש - אין, במדינה - לא.												⚡	◇	קד.
חצר שנתקלקלה במימי גשמים - מביא תבן ומרדה בה	ורמינהו:											⚡	◇	קד.
שאני תבן, דלא מבטיל ליה.												!	◇	קד.
האי מלח היכי דמי? אי דמבטליה - קא מוסיף אבנין, ואי דלא קא מבטליה - קא הוא חציצה	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											⚡		קד.
בהולכת אברים לכבש, דלאו עבודה היא.												!	◇	קד.
ולא?												⚡		קד.
והא כתיב (ויקרא א') והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה												⚡	◇	קד.
זו הולכת אברים לכבש	ואמר מר:											⚡		קד.
אלא אימא: בהולכת עצים למערכה, דלאו עבודה היא.												!	◇	קד.
חצר שנתקלקלה במימי גשמים מביא תבן ומרדה בה.	דרש רבא:											■	◇	קד.
כשהוא מרדה - אינו מרדה לא בסל ולא בקופה אלא בשולי קופה	רב פפא לרבא, והתניא:											⚡	◇	קד.
וכשהוא מרדה אינו מרדה לא בסל ולא בקופה אלא בשולי קופה.	הדר אוקים רבא אמורא עליה ודרש: דברים שאמרתני לפניכם טעות הן בידי, ברם כך אמרו משום רבי אליעזר:											■	◇	קד.
ממלאין מבור הגולה.													■	קד.
עולא איקלע לבי רב מנשה, אתא ההוא גברא טרף אבבא.												○	◇	קד.
אמר: מאן האי? ליתחל גופיה דקא מחיל ליה לשבתא.	[רב מנשה]											■		קד.
לא אסרו אלא קול של שיר.	אמר ליה רבה:											■	◇	קד.

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מקרא-key

Talmud Navigator

עירובין-המוצא תפילין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ
מעלין בדיופי, ומטיפין מיארק לחולה בשבת.	איתיביה אביי:				◊						קד.
לחולה - אין, לבריא - לא.											קד.
היכי דמי? לאו דנים וקא בעי דליתער? שמע מינה: אולודי קלא אסיר											קד.
לא, דתיר וקא בעי דלינים, דמשתמע כי קלא דזמוזמי.											קד.
המשמר פירותיו מפני העופות ודלעיו מפני החיה - משמר כדרכו בשבת, ובלבד שלא יספק ולא יטפח ולא ירקק כדרך שהן עושין בחול.	איתיביה:										קד.
מאי טעמא - לאו דקמוליד קלא, וכל אולודי קלא אסיר											קד.
גזירה שמא יטול צרור.	רב אחא בר יעקב:										קד.
נשים המשחקות באגוזים - אסור.	ואלא הא דאמר רב יהודה אמר רב:										קד.
מאי טעמא - לאו דקא מוליד קלא, וכל אולודי קלא אסיר?											קד.
לא, דלמא אתי לאשוויי גומות.											קד.
דאי לא תימא הכי											קד.
נשים משחקות בתפוחים אסור.	הא דאמר רב יהודה:										קד.
התם מאי אולודי קלא איכא? אלא: דילמא אתי לאשוויי גומות.											קד.
ממלאין מבור הגולה ומבור הגדול בגלגל בשבת.	תנן:										קד.
במקדש - אין, במדינה - לא.											קד.
מאי טעמא - לאו משום דאולודי קלא ואסיר?											קד.
לא, גזירה שמא ימלא לגינתו ולחורבתו.											קד.
אמימר שרא למימלא בגילגלא במחוזא, אמר: מאי טעמא גזרו רבנן - שמא ימלא לגינתו ולחורבתו, הכא - לא גינה איכא ולא חורבה איכא. כיון דקא חזא דקא תרו בה כיתנא אסר להו.	[אמימר]										קד.
ומבאר הקר.											קד:
מאי באר הקר?											קד:
בור שהקרו עליה דברים והתירוה.	שמואל:										קד:
לא כל הבורות הקרות התירו, אלא זו בלבד.	מיתיבי:										קד:
ואי אמרת שהקרו דברים עליה מאי זו בלבד?											קד:
באר מים חיים, שנאמר (ירמיהו ו') כהקרו ביר מימיה וגו'.	אלא אמר רב נחמן בר יצחק:										קד:
לא כל הבורות הקרות התירו אלא זו בלבד, וכשעלו בני הגולה חנו עליה, ונביאים שביניהן התירו להן.	גופא:										קד:
ולא נביאים שביניהן, אלא מנהג אבותם בידיהם.											קד:
שרץ שנמצא במקדש כהן מוציאו בהמיינו שלא לשהות את הטומאה, דברי רבי יוחנן בן ברוקה.	[רבי יוחנן בן ברוקה]										קד:
בצבת של עץ, שלא לרבות את הטומאה.	רבי יהודה:										קד:
מהיכן מוציאין אותו - מן ההיכל, ומן האולם, ומבין האולם ולמזבח, דברי רבי שמעון בן ננס.	[רבי שמעון בן ננס]										קד:

disputants- חולקים- statement- מימרא
challenge- קושיא- question- שאלה- תירוץ- answer- תירוץ- ראייה- proof-
central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- O
מקרא- key:

Talmud Navigator

	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
עירובין-המוצא תפילין	מימרא													
כל מקום שהייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת, משם מוציאין אותו.	רבי עקיבא:												◆	קד:
ושאר כל המקומות - כופין עליו פסכתו.													■	קד:
מקום שהתירו לך חכמים - משלך נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות.	רבי שמעון:												■	קד:
המכניס טמא שרץ למקדש - חייב, שרץ עצמו - פטור. מאי טעמא? אמר קרא: (במדבר ה') מזכר ועד נקבה תשלחו - מי שיש לו טהרה במקוה, יצא שרץ שאין לו טהרה.	רב טבי בר קיסנא אמר שמואל:												◆	קד:
לימא מסייע ליה: מזכר עד נקבה תשלחו - פרט לכלי חרש, דברי רבי יוסי הגלילי.	[רבי יוסי הגלילי]												◆	קד:
מאי טעמא - לאו משום דלית ליה טהרה במקוה?													ז	קד:
לא, מי שנעשה אב הטומאה - יצא כלי חרס שאינו נעשה אב הטומאה.													!	קד:
לימא כתנאי:													ז	קד:
שרץ שנמצא במקדש - כהן מוציא בהמיינו, שלא לשהות את הטומאה, דברי רבי יוחנן בן ברוקה.	[רבי יוחנן בן ברוקה]												◆	קד:
בצבת של עץ מוציא, שלא לרבות את הטומאה.	רבי יהודה:												◆	קד:
מאי לאו בהא קא מיפלגי:													ז	קד:
דמאן דאמר שלא לשהות - קסבר: המכניס שרץ למקדש - חייב.													■	קד:
ומאן דאמר שלא לרבות קסבר: המכניס שרץ למקדש - פטור.													■	קד:
לא, דכולי עלמא חייב. והכא בהא קא מיפלגי:													!	קד:
שהויי טומאה - עדיף	מר סבר: [רבי יהודה]												◆	קד:
אפושי טומאה עדיף.	ומר סבר: [רבי יוחנן בן ברוקה]												◆	קד:
אלא כהני תנאי													ז	קד:
מהיכן מוציאין אותו כו'?	דתנן:												■	קד:
מאי לאו בהא קא מיפלגי:													■	קד:
דמאן דאמר מעורה - לא, קסבר המכניס שרץ למקדש פטור													■	קד:
ומאן דאמר מכולה עורה - קסבר: חייב.													■	קד:
ושניהם מקרא אחד דרשו (דברי הימים ב' כ"ט) ויבאו הכהנים לפנימה בית ה' לטהר ויוציאו את כל הטומאה אשר מצאו בהיכל ה' לחצר בית ה' ויקבלו הלויים להוציא לנחל קדרון חוצה.	רבי יוחנן:												!	קה:
מדאשתני בעזרה בלויים - טומאה בעזרה ליכא.	מר סבר: [רבי שמעון בן ננס]												◆	קה:
עד היכא דלא אפשר בלויים - מפקי כהנים, השתא דאפשר בלויים - תו לא מטמאי כהנים.	ומר סבר: [רבי עקיבא]												◆	קה:
הכל נכנסין בהיכל לבנות לתקן ולהוציא את הטומאה, ומצוה בכהנים. אם אין שם כהנים - נכנסין לויים, אין שם לויים - נכנסין ישראלים. ואידי ואידי טהורין - אין, טמאין - לא.	תנו רבנן:												■	קה:
רב כהנא מסייע כהני	רב הונא:												■	קה:
מתוך שנאמר (ויקרא כ"א) אך אל הפרכת לא יבא, יכול לא יהו כהנים בעלי מומין נכנסין בין האולם ולמזבח לעשות ריקועי פחים - תלמוד לומר אך - חלק. מצוה בתמימים, אין שם תמימים - נכנסין בעלי מומין. מצוה בטהורין, אין שם טהורין - נכנסין טמאין. אידי ואידי, כהנים - אין, ישראלים - לא.	דתני רב כהנא:												■	קה:
טמא ובעל מום איזו מהן נכנס?	איבעיא להו:												^	קה:

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

עירובין-המוצא תפילין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
טמא נכנס, דהא אישתרי בעבודת ציבור.	רב חייא בר אשי אמר רב:										◊	!
בעל מום נכנס, דהא אישתרי באכילת קדשים.	רבי אלעזר:										◊	!
רבי שמעון אומר וכו'.												■
רבי שמעון היכא קאי?												^
מי שהחשיך חוץ לתחום, אפילו אמה אחת לא יכנס.	ת"ק]										◊	■
אפילו חמש עשרה אמה יכנס, לפי שאין המשוחות ממצעין את המדות מפני הטועים.	רבי שמעון:										◊	■
דקאמר תנא קמא לא יכנס, ואמר ליה רבי שמעון יכנס.												!
שלא התירו לך אלא משום שבות.												■
היכא קאי?												^
קושרה	התם קאי, דקאמר תנא קמא:										◊	■
עונבה	[רבי שמעון]										◊	■
עניבה דלא אתי לידי חיוב חטאת - שרו ליה רבנן, קשירה דאתי לידי חיוב חטאת - לא שרו ליה רבנן.	ואמר ליה רבי שמעון:											■
הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין												